

Sygn. akt III AUa 384/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Białecka
Sędziowie:	SSA Romana Mrotek (spr.) SSO del. Gabriela Horodnicka - Stelmaszczuk
Protokolant:	St. sekr. sąd. Katarzyna Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2016 r. w Szczecinie

sprawy W. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 16 marca 2015 r. sygn. akt VII U 2890/14

1. oddała apelację,
2. zasądza od W. S. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego organu rentowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSA Romana Mrotek SSA Barbara Białecka SSO del. Gabriela Horodnicka – Stelmaszczuk

Sygn. akt III AUa 384/15

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., po rozpoznaniu wniosku ubezpieczonego W. S. z 17 lutego 2014 r., decyzją z 2 września 2009 r. odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie udowodnił żadnych okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach wykonywanych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł ubezpieczony, który domagał się jej zmiany i przyznania wnioskowanego świadczenia. Wskazał między innymi, że powołanie w świadectwie pracy w szczególnych warunkach zarządzenie nr

9 z 1 sierpnia 1983 r. było jedynie uchybieniem formalnym i nie powinno mieć wpływu na istotę sprawy. Wpisane w świadectwach pracy stanowiska są niezgodne ze stanem faktycznym, gdyż w rzeczywistości świadczył pracę na stanowisku spawacza.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości, podtrzymując dotychczasową argumentację.

Wyrokiem z 16 marca 2015 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie ubezpieczonego. Sąd Okręgowy ustalił między innymi, że W. S. urodził się (...), na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnił 29 lat, 1 miesiąc i 6 dni okresów składkowych, w tym brak okresów zatrudnienia wykonywanego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych.

Sąd I instancji ustalił, że na wniosek ubezpieczonego z 25 października 1972 roku, 2 listopada 1972 roku Przedsiębiorstwo (...) w S. zawarło z ubezpieczonym umowę o przyuczenie do wykonywania robót ślusarsko spawalniczych w terminie 3 miesięcy za wynagrodzeniem w wysokości 2000 zł brutto w okresie przyuczenia. 14 marca 1973 roku ubezpieczony został uznany za zdrowego i zdolnego do pracy w charakterze spawacza, a od 1 maja 1973 roku otrzymał nową stawkę godzinową płacy zasadniczej oraz został zaszeregowany do II kategorii robotników. Książkę spawacza wydano mu w P. 22 maja 1973 roku. W. S. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał dla PIP (...) w S. prace spawalnicze, przede wszystkim przy budowie rurociągu w B. w Zakładzie (...). Zatrudnienie ustało z dniem 3 sierpnia 1973 roku.

3 czerwca 2003 roku syndyk Przedsiębiorstwa (...) S.A. w upadłości, „na podstawie akt archiwalnych” wystawił ubezpieczonemu świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach, stwierdzające jego zatrudnienie na stanowisku spawacza od 2 listopada 1972 roku do 4 sierpnia 1973 roku oraz wykonywanie w okresie od 1 lutego 1973 roku do 4 sierpnia 1973 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prac spawalniczych wymienionych w wykazie A dziale XIV poz. 12 pkt 1 stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prac w szczególnych warunkach, uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę (Dz.Urz nr 3/1983 poz. 6 i Dz.Urz nr 8/1983 poz. 43).

6 sierpnia 1973 roku ubezpieczony został skierowany przez Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w M. do pracy w Zakładach (...) w M.. Podanie do pracy w charakterze mechanika złożył ubezpieczony. Umowę o pracę zawarto 16 sierpnia 1973 roku na 7-dniowy okres próbny oraz – po jego upływie na czas nieokreślony, na stanowisku mechanika maszyn szyjących. Na podstawie umowy z 30 stycznia 1974 roku ubezpieczonemu powierzono – począwszy od 1 stycznia 1974 roku obowiązki ślusarza mechanika.

Od 22 kwietnia 1975 roku do 6 kwietnia 1977 roku W. S. odbywał zasadniczą służbę wojskową.

W następnych latach ubezpieczony dla (...) w M. pracował jako ślusarz, ślusarz remontowy i mechanik. W dniu 10 września 1982 roku ubezpieczony wypełniał kwestionariusz osobowy, w którym wskazał, że od 1974 roku pracuje w Zakładach (...) w M. w charakterze mechanika. W 1985 roku do obowiązków ubezpieczonego, poza pracami ślusarskimi, należały również prace spawalnicze, które nie wymagały wykonywania ich codziennie przez 8 godzin dziennie. Ubezpieczony otrzymywał również dodatek za pracę w uciążliwych warunkach. Pracował w godzinach od 7 do 15. Od roku 1988 pracował wyłącznie jako spawacz na jednej zmianie i zajmował się spawaniem pieców, rurociągów centralnego ogrzewania, stojaków, wieszaków pod koszule, pociętych elementów z warsztatu mechanicznego. Jedynie w razie awarii był wzywany do dokonywania napraw. Ubezpieczony korzystał z bezpłatnego urlopu w okresie od 18 kwietnia 1990 roku do 4 maja 1990 roku. Ukończył także kurs palaczy c.o. Stosunek pracy ustalił ze względu na likwidację przedsiębiorstwa.

Świadectwo pracy z 30 czerwca 1992 roku wskazywało, że w okresie od 11 sierpnia 1973 roku do 30 czerwca 1992 roku ubezpieczony zatrudniony był pełnym wymiarze czasu pracy na stanowiskach mechanika maszyn szwalniczych, ślusarza remontowego, a ostatnio spawacza. Nadto w okresie od 18 kwietnia do 4 maja 1990 roku korzystał z urlopu

bezpłatnego, w okresie od 22 kwietnia 1975 roku do 6 kwietnia 1977 roku odbywał zasadniczą służbę wojskową, ukończył kurs palaczy CO.

14 maja 1999 roku, dyrektor generalny Urzędu Wojewódzkiego w G., na podstawie dokumentów znajdujących się w teczce akt osobowych wystawił W. S. świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach za okres od 11 sierpnia 1973 roku do 30 czerwca 1992 roku, w którym wskazał, że stale i w pełnym wymiarze czasu pracy ubezpieczony wykonywał prace na stanowisku ślusarza-spawacza wymienionym w wykazie A dziale XIV poz. 12 wykazu.

W. S., złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Sąd I instancji, mając na uwadze przepisy art. 24, art. 184, art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.), jak też przepisów § 2, § 4 – 8a rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, uznał odwołanie ubezpieczonego za nieuzasadnione. Natomiast w dziale XIV wykazu A pkt 12 powołanego rozporządzenia, za wykonywanie pracy w warunkach szczególnych uznano prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowo – wodorowym.

Na dzień wydania decyzji ubezpieczony ukończył 60 lat, spełnił pozostałe warunki do przyznania świadczenia emerytalnego, z wyjątkiem udowodnienia wymaganego okresu pracy w warunkach szczególnych. Spornym pozostawał charakter pracy wykonywanej przez niego w Przedsiębiorstwie (...) w S. okresie od 2 listopada 1972 roku do 4 sierpnia 1973 roku oraz w Zakładach (...) w M. od 11 sierpnia 1973 roku do 30 czerwca 1992 roku.

W celu ustalenia rzeczywistego przebiegu zatrudnienia dla (...) oraz charakteru wykonywanej przez ubezpieczonego pracy, sąd dopuścił dowód z akt osobowych ubezpieczonego z okresu zatrudnienia w zakładzie. Są I instancji wskazał, że świadectwo z 2003 r., mimo braku sformułowania o oparciu się o treść rozporządzenia z 7 lutego 1983 r., w istocie ten akt przywołuje poprzez wskazanie jako podstawy nie tylko Dz.Urz. nr 3/1983 poz. 6 (zarządzenie nr 9), ale również Dz.Urz. nr 8/1983 poz. 43, co odpowiada przedmiotowemu rozporządzeniu Rady Ministrów.

Sąd Okręgowy wyjaśnił także charakter wykazu stanowisk zawartego w zarządzeniu nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych. Wskazał, że na podstawie świadectwa wynika wykonywanie przez ubezpieczonego prac spawalniczych jedynie w okresie od 1 lutego 1973 r. do 4 sierpnia 1973 r. Sąd I instancji uznał, że rzeczywistą datą podjęcia przez W. S. obowiązków pełnoetatowego spawacza był dzień 14 marca 1973 r., kiedy to uzyskał on orzeczenie o zdolności do pracy w tym charakterze. W związku z czym okres od tej daty do 4 sierpnia 1973 r. w wymiarze 4 miesięcy i 20 dni należało zaliczyć do okresów wykonywania przez ubezpieczonego pracy w warunkach szczególnych.

Na wniosek ubezpieczonego o zaliczenie do okresów pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy okresu od 11 sierpnia 1973 roku do 30 czerwca 1992 roku, Sąd dopuścił i przeprowadził dowód z dokumentacji pracowniczej zgromadzonej w aktach rentowych ZUS i w pozyskanych w oryginale w toku postępowania aktach osobowych powoda z okresu zatrudnienia w Zakładach (...) w M., jak też dowód z przesłuchania świadków i samego ubezpieczonego. W ocenie Sądu ubezpieczony nie wykazał okoliczności, aby w spornym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w warunkach szczególnych, o jakiej mowa w wykazie A dziale XIV pkt 12 powoływanego rozporządzenia. Dokumenty wskazywały, że W. S. został zatrudniony w charakterze mechanika, pracował także jako ślusarz mechanik, ślusarz mechanik salowy, mechanik w szwalni, ślusarz w szwalni, ślusarz remontowy. Po raz pierwszy stanowisko spawacza zostało wymienione w roku 1985 r., jednakże nad stanowiskiem ślusarza remontowego. Dopiero karty wynagrodzeń za lata 1988 i 1990, jak i pismo dotyczące zmiany wynagrodzenia wskazywały na wykonywany przez ubezpieczonego zawód spawacza bez dodatkowych informacji i innych stanowisk. Również w kwestionariuszu osobowym z 1982 r., który wypełniał ubezpieczony, określał on wykonywany przez siebie zawód „mechanik”, co znajduje potwierdzenie w pozostałych dokumentach zgromadzonych w aktach osobowych.

W ocenie Sądu Okręgowego, odzwierciedlanie, zwłaszcza w książkach wynagrodzeń, aktualnie powierzonych obowiązków, było dość precyzyjne. Przed rokiem 1985 ani razu nie użyto jednak określenia „spawacz”. Dopiero od roku 1988 możliwe jest przyjęcie, że W. S. pracował wyłącznie w charakterze spawacza, co odpowiadałoby treści dokumentów określających ubezpieczonego tym mianem. Okres ten jest jednak okresem znacznie krótszym niż ustawowo wymagane 15 lat (zaledwie 4 lata i 6 miesięcy). W pozostałych okresach wnioskodawca, co jednoznacznie wynika ze zgromadzonej dokumentacji, albo w ogóle nie wykonywał prac spawalniczych, albo też prace te były wykonywane równocześnie z innymi pracami, nie mającymi charakteru prac wykonywanych w warunkach szczególnych.

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się ubezpieczony, który zarzucił zaskarżonemu rozstrzygnięciu naruszenie:

I. naruszenie przepisów postępowania tj.

a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną oceną zebranego w sprawie materiału dowodowego skutkującą ustaleniem, że ubezpieczony nie wykazał, by w okresie od 2 listopada 1972r. do 4 sierpnia 1973 r., wykonywał pracę w warunkach szkodliwych, a zatem nie nabył prawa do emerytury, w sytuacji gdy:

- w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach wystawionym przez Przedsiębiorstwo (...) w S. w dniu 07.08.1973r., jednoznacznie stwierdzono, iż ubezpieczony w okresie od 02.11.1972r., do 04.08.1973r., zajmował stanowisko spawacza,

- ubezpieczony w postępowaniu dowodowym wykazał, iż przez cały okres zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w S. wykonywał tylko i wyłącznie prace spawacza i wykonywał je w pełnym wymiarze czasu pracy,

- w umowie o przyuczeniu do zawodu spawacza ubezpieczonego z dnia 2 listopada 1972r. znajdującej się w aktach osobowych ubezpieczonego wskazano, iż kurs ten będzie trwał trzy miesiące, co pozwala na przyjęcie w świetle zeznań ubezpieczonego oraz treści świadectwa pracy z dnia 03.06.2003r., iż praca ta była wykonywana od 2 listopada 1972r.,

b) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego skutkującą ustaleniem, że rzeczywistą datą podjęcia przez ubezpieczonego obowiązków spawacza była data 14 marca 1973r., kiedy uzyskał orzeczenie o zdolności do pracy w tym charakterze, podczas gdy z znajdującej się w aktach osobowych ubezpieczonego informacji wynika, iż pracę spawacza podjął, 2 listopada 1972r., ewentualnie po ukończeniu trzymiesięcznego kursu, tj. 1 lutego 1973r.,

c) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego skutkującą ustaleniem, że ubezpieczony nie wykazał, by w okresie od 11 sierpnia 1973r. do 30 czerwca 1992 r., wykonywał pracę w warunkach szkodliwych, a zatem nie nabył prawa do emerytury, w sytuacji gdy:

- w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach wystawionym w dniu 14.05.1999r., jednoznacznie stwierdzono, iż ubezpieczony w okresie od 11.08.1973r., do 30.06.1992r., zajmował stanowisko spawacza,

- z dokumentów znajdujących się w aktach osobowych ubezpieczonego, a w szczególności z książeczki spawacza, książki wynagrodzeń (k. 132) wskazano, iż od czasu podjęcia pracy ubezpieczony był zatrudniony na stanowisku spawacza,

- świadkowie J. C. i R. S. zeznali, że ubezpieczony wykonywał w zakładzie pracy tylko i wyłącznie zatrudnienie w charakterze spawacza,

II. naruszenie norm prawa materialnego, to jest art. 32 w zw. z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), poprzez ich niezastosowanie, w sytuacji, w której ubezpieczony podczas całego okresu zatrudnienia

wykonywał czynności, które wykonywane były, w warunkach bezpośrednio narażających na szkodliwe dla zdrowia czynniki, a więc podlegające na spawaniu.

Mając to na uwadze wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zmianę decyzji organu rentowego poprzez przyznanie ubezpieczonemu prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach, a także zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania za I i II instancję, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych. Ewentualnie domagał się uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania apelacyjnego.

W uzasadnieniu w sposób szczegółowy ubezpieczony odniósł się do poszczególnych zarzutów.

W odpowiedzi na apelację organ rentowy wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania przed Sądem II instancji, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji ustalając stan faktyczny oparł się na całokształcie zebranego materiału dowodowego, należycie go rozważył i wskazał jakim środkiem dowodowym dał wiarę, przedstawiając prawidłową ich ocenę, którą właściwie uargumentował. Ustalenia faktyczne zasługują na akceptację i Sąd Apelacyjny podziela je, przyjmując za własne, w związku z czym nie ma konieczności ich ponownego przytaczania w całości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2012 r., I UK 233/09, Lex nr 585720). Wbrew zarzutom apelacji, analiza akt postępowania wskazuje, że nie wystąpiło w niej również naruszenie przepisów prawa materialnego.

Ubezpieczony nie wykazał przesłanki legitymowania się okresem co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach dla uzyskania prawa do emerytury z tego tytułu. Zgodnie z art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej pracownikiem zatrudnionym w szczególnych warunkach, jest pracownik zatrudniony przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne bądź otoczenia, lecz uregulowania omawianego artykułu nie precyzują szczegółowych przesłanek nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku. Natomiast art. 32 ust. 4 ustawy odsyła w tej materii do dotychczasowych przepisów, którymi są przepisy rangi ustawy lub wydane na mocy delegacji ustawowej (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2002 r., III ZP 30/01, OSNP 2002 Nr 10, poz. 243). Aktem prawnym normującym tę problematykę jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Przepisy § 2 ust. 1, § 3 i § 4 ust. 1 rozporządzenia kreują zaś dla pracownika, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, następujące przesłanki nabycia prawa do przedmiotowego świadczenia:

- 1) osiągnięcie wieku emerytalnego, wynoszącego 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) posiadanie wymaganego okresu zatrudnienia, określonego w odniesieniu do kobiet na 20 lat a do mężczyzn na 25 lat i
- 3) legitymowanie się co najmniej 15 letnim stażem pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. W świetle art. 32 ust. 4 ustawy emerytalnej pracami w szczególnych warunkach nie są bowiem wszelkie prace wykonywane w narażeniu na kontakt z niekorzystnymi dla zdrowia pracownika czynnikami, lecz jedynie takie, które zostały rodzajowo wymienione w tymże

rozporządzeniu. Załącznik do rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. wymienia pracę spawacza, jednak zatrudnienie w charakterze ślusarza, mechanika, czy też ślusarza – spawacza i mechanika – spawacza nie mogą zostać uznane za pracę w warunkach szczególnych.

Kwestią sporną w sprawie był okres pracy w warunkach szczególnych. Słusznie przez Sąd Okręgowy zaliczony został okres od 14 marca 1973 r. do 4 sierpnia 1973r., a więc 4 miesiące i 20 dni. Sąd Odwoławczy nie znalazł podstaw do tego, by i pozostały okres zaliczyć ubezpieczonemu jako pracę w warunkach szczególnych, a przynajmniej by zaliczyć w zakresie, który dawałby prawo do wcześniejszego świadczenia emerytalnego.

Przewidziane w art. 32 ustawy o emeryturach i rentach prawo do emerytury w niższym wieku emerytalnym stanowi przywilej i odstępstwo od zasady wyrażonej w art. 27 ustawy, a zatem regulujące je przepisy należy wyklądać w sposób gwarantujący zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo (por. między innymi wyroki z dnia 22 lutego 2007 r., I UK 258/06, OSNP 2008 Nr 5-6, poz. 81; z dnia 17 września 2007 r., III UK 51/07, OSNP 2008 Nr 21-22, poz. 328). Dokonując oceny materiału dowodowego sprawy trzeba mieć na uwadze, że zaliczenie nieudokumentowanych okresów składkowych do uprawnień lub wzrostu świadczeń emerytalno-rentowych wymaga zawsze dowodów nie budzących wątpliwości, spójnych i precyzyjnych (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 9 stycznia 1998 r., II UK 440/97). Należało zatem szczególną uwagę przywiązać do akt osobowych ubezpieczonego, z których wynika, że prace w pierwszym okresie zatrudnienia związane były z zatrudnieniem na stanowiskach mechanika w szwalni, ślusarza w szwalni, ślusarza – mechanika, ślusarza remontowego. Do roku 1985 nie ma wymienionego stanowiska spawacza. Akta osobowe ubezpieczonego są pełne, nie ma podstaw do ich kwestionowania. Są to dokumenty oryginalne, sporządzane na bieżąco w trakcie całego okresu zatrudnienia. Prawdopodobny zatem jest wniosek, że ubezpieczony przez cały sporny okres nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako spawacz. Łącznie stanowisk też nie dałoby podstaw do zaliczenia tego okresu, gdyż praca spawacza musiałaby być wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Często zdarzają się stanowiska, gdzie prace są łączone, ale to nie daje podstaw do uznania danej pracy, jako wykonywanej w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 184 ustawy emerytalnej i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Uwzględniając powyższe, Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił zgromadzone w postępowaniu dokumenty pracownicze, które wyraźnie podważają twierdzenia skarżącego. Ubezpieczony nie naprowadził żadnych dowodów, które by w sposób bezsporny wskazywały, że wykonywana przez niego w spornym okresie praca była świadczona na stanowisku spawacza. Dowód z dokumentów jest dowodem podstawowym, a zeznania świadków nie obaliły dokumentów znajdujących się w aktach osobowych ubezpieczonego. Sąd Apelacyjny nie wyklucza, że w spornym okresie prace spawacza były przez ubezpieczonego wykonywane, jednakże na pewno nie w pełnym wymiarze czasu pracy.

Mając na względzie przedstawioną ocenę prawną, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego, Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie, z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu), przy czym Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji (art. 108 § 1 k.p.c.). Do celowych kosztów postępowania organu rentowego należy koszt ustanowienia zastępstwa procesowego w wysokości wynikającej z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, 1349 ze zm.) - § 11 ust. 2 i § 12 ust. 1 pkt 2 tego rozporządzenia w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 5 listopada 2015 r.)

SSA Romana Mrotek SSA Barbara Białecka SSO del. Gabriela Horodnicka - Stelmaszczuk